

Gróf DRASKOVICH IVÁN

(1878-1963)

Draskovich Iván híres nemesi család sarja. Ősei már ott harcoltak 1464-ben Jajce városának ostrománál Mátyás király alatt a török ellen.

Családjuk Horvátországban csakhamar nagy szerepet játszik. **Kerül ki közülük győri püspök, kalocsai érsek, királyi kancellár, horvát bán, bíboros és katona.**

A család 1567. augusztus 3-án nyeri el a birodalmi báróságot, s 1569-ben adományként kapják Miksa császártól Trakostyán várát (innen ered a családi előnév). **1631. szeptember 4-én grófi rangra emelkednek.**

A grófi címer:

Kétszer vágott és kétszer hasított pajzs, szív pajzsos; ebben az ősi címer: vörös mezőben ezüst hármaskör aranykoronás középsőjéből kinövő aranykoronás ezüst griff, felemelt jobbáiban arany golyót tart.

Apja, aki szintén Iván (1844-1910) volt, a főrendiház tagja. Eleinte katona volt, később gazdálkodni kezdett. **Mint Trakostyán, Dárda, Szalatnok/Slatina, Sellye birtokosa,** a Délvidék legszebb vadászterületeivel rendelkezett. 1880–1883 között megépítette a később európai hírű sellyei vadaskertetet (*valóságban csányosrői, gilvánfai birtokán volt – Szilas és Felsőerdő területén*).

A kitűnő vadgazda ezen a területen olyan szarvasgazdálkodást indított el, melyhez fogható Európában nem volt!

Ebbe a környezetbe született bele az ifjú Iván Rudolf 1878. március 1-én, Pozsonyban. Gyermekkorát Trakostyánban és Sellyén töltötte. Középiskoláit a pécsi, majd a Bécsi Jezsuita Gimnáziumban végezte. Bécsben szerzett diplomát a Kereskedelmi Főiskolán. Érdeklődési köre a természet, a botanika, a vadászat és a lősport volt. Emellett kitűnő üzletember.

A vadászattal korán kapcsolatba kerül. **Első őzbakját 10 éves korában ejti el.** A családban azonban az atyai mértékletesség és a szarvas tisztelete meghatározó, az első szarvasbikáját az érettségihez köti.

Ekkor lesz igazán nagyvadvasz.

Közben apja gőzerővel építi, fejlesztí sellyei (csányosrői) vadaskertjét, **amit fia nagy tisztelettel és figyelemmel kísér.** Ez idő alatt lehetősége nyílik arra, hogy megismerje a vad biológiáját, viselkedését.

Természetesen igen sokat vadászik. Különösen jól lő sörétes fegyverrel, bár **Széchenyi Zsigmond véleménye szerint, mint golyólövő is a legjobbak között van.**

Vessünk egy pillantást otthonára! A sellyei kastély folyosója a gímszarvas trófeák olyan kiállítása, amelyet sok ország megirigyelhetne nemzeti kiállításán. Bal oldalon az első a híres, elágazó szemágú dárдай bika.

Apja halálát követően, 1910-től vette át a birtok és a vadaskert kezelését. Földbirtokos, üzletember, vadgazda, a délvidék legszebb vadászterületeinek birtokosává válik.

Ebben az időben a sellyei (csányosrői) vadaskertben már a minőségi fejlesztés folyik. A létszámot lecsökkentik az ideálisra. Az induló 35 db-ról a 30 év alatt felfutott a létszám 350 db-ra, s most 1:1-es ivararány mellett 120-150 db-ra

állították be az 1300 hektáron. Megpróbálnak sokágú, nemes vérű szarvast beépíteni a tenyészetbe Dárdáról.

Szekér a kastély előtt az 1910-es években.

Ezt úgy csinálták, hogy dárdai birtokán bőgéskor megfigyelték, hogy hol fedez sokágú szarvasbika, s az ebből a rudliból tavasszal befogott bikaborjakat rövid nevelés után átszállították Csányoszróba. Itt kellett bizonyítani a sokágúságot, s ezt a tulajdonságot továbbadni. Amelyik nem adta át a bélyeget középkorban, azt kiemelték a tenyészetből. Draskovich leírja, hogy az áthozott borjak csak csekély számú része hozta a sokágú tulajdonságot.

Az 1930-as években a kastélytól keletre, a kastély közelében filagória épült.

Az eljárás igazi sikere 1936-ban, tehát az indulástól számítva 56 év múlva jelentkezett. Ezután növekvő számban jelentek meg nagy súlyú és sokágú bikák, s hála az ősi vérnek, nem raktak fel sokágú koronát úgy, hogy a szárvastagság vagy a súly csökkent volna. Így gyönyörködhetett az akkori vadászvilág évenként 12-14 kapitális bikában, amely 18-24 ágat rakott fel, 11-13 kg súly mellett. Egyébként a tenyésztés sikere olyan nagy volt, hogy már korán Európa minden részéről jöttek az élővad megrendelések. 1912-ben az orosz cár pétervári kertjébe visz fővadásza, Wladislav Chizek élő szarvast, de a megrendelők között vannak a francia hercegségek és Hohenlohe herceg is. A saját vadászterületein elejtett szarvasbikák különböző országokban rendezett kiállításokon a következő eredményeket érték el 1944-ig: 1 bika trófeája 13 kg felett, 6 bika trófeája 12 kg felett, 6 bika trófeája 11 kg felett, 12 bika trófeája 10 kg felett. Valamennyi kiskoponyával mérve, minimum egy hónappal a kifőzés után.

A vadgazdálkodás mellett sok időt tölt a kastélyparkra fejlesztésére is.

A kastély déli oldalánál 1930-40-es években.

Mint sportember a 20-as és 30-as években a Monte Carló-i Grand Prix versenyek kiválóságait szorítja maga mögé élőgalamb-lövő versenyen. Állandó vendége volt a híres tótmegyeri vadászatoknak. Nevéhez fűződnek a rekordok is. 1909-ben a „Megyeri fácános” nemcsak szélcsendes, szép száraz idővel,

hanem minden eddigi évet túlszárnyaló szaporulat bemutatásával lepte meg az egyébként kis létszámú „puskamestereket”.

„A nevezetes nap alkonyán hatezer-százhuszonöt fácán és kétszázötvenhárom nyúl sorakozott a megyeri kastélykert előtti réten. Külön említésre méltó, hogy a résztvevők közül hárman haladták túl az ezer fácános egyéni eredményt, ezek közül is Draskovich Iván végzett első helyen, ezerkétszázötvenkét fácánnal.”

Ugyanitt a téli nyúlstráfok apróvadrekordját is ő tartotta. A három apróvadféléből (nyúl, fácán, fogoly) nyolcszázhetvenöt darabot lőtt egyetlen nap alatt. A legkülönb nyúleredmény is az övé, négyszáznegyvenöt darab a sikeres vadásznapon. Eredményeit Browning 16-os puskákkal érte el. A kortársak szerint villámgyors volt, de sohasem kapkodó, eredményeivel, lövőtudományával nem kérkedett. Viszont az általa vagy mások által ejtett trófeát örömmel, megkülönböztetett figyelemmel kezelte.

A kiállítások állandó résztvevője volt. A híres 1937-es, Berlinben rendezett nemzetközi vadászati kiállításon a 100 legerősebb szarvasbika között 3 Draskovich-bika szerepelt. Ugyanitt meg kell említeni, hogy ezen a kiállításon az első három legjobb agancsból kettő (a szálkai 243,9 IP a második és Draskovich Máramaroson, Gyertyánligeten 1911-ben lőtt bikája 235,1 IP a harmadik) magyar szarvasagancs volt.

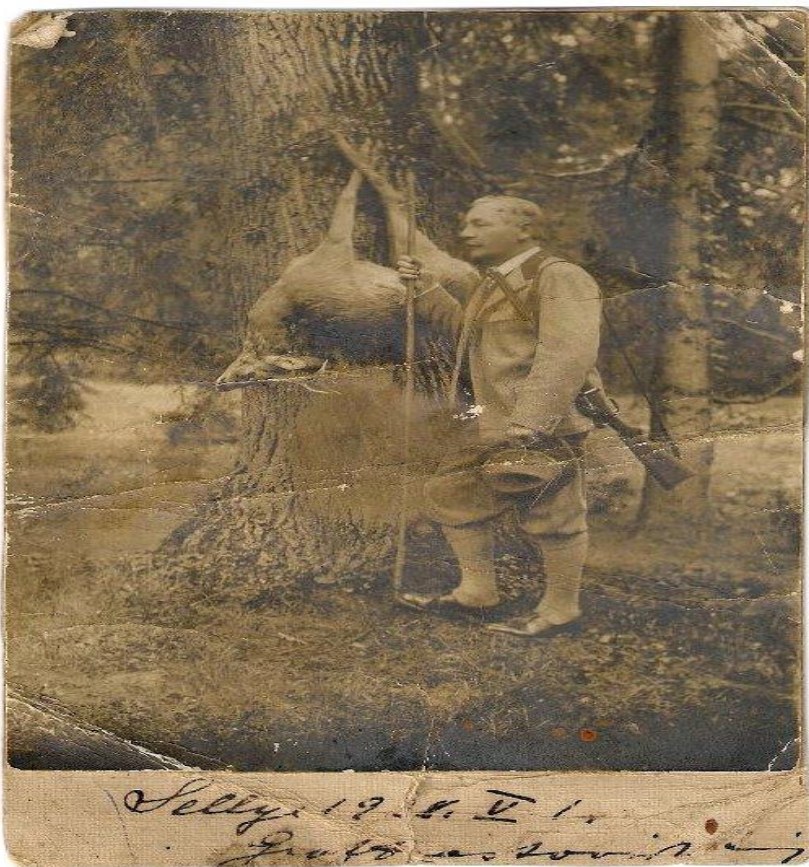
Neve összefügg az európai gímszarvassal: nemzetközi tekintélyű szarvasszakértő, a nagy agancstömegű és a sokágas agancsú bikák tenyésztését szorgalmazta. A **múlt század egyik legnagyobb magyar vadásza, aki talán a legtöbbet tette a hazai gímszarvasért.**

Mint sportember a 20-as és 30-as években a Monte Carló-i Grand Prix versenyek kiválóságait szorítja maga mögé élőgalamb-lövő versenyen. Állandó vendége volt a híres tótmegyeri vadászatoknak. Nevéhez fűződnek a rekordok is. 1909-ben a „Megyeri fácános” nemcsak szélcsendes, szép száraz idővel, hanem minden eddigi évet túlszárnyaló szaporulat bemutatásával lepte meg az egyébként kis létszámú „puskamestereket”.

„A nevezetes nap alkonyán hatezer-százhuszonöt fácán és kétszázötvenhárom nyúl sorakozott a megyeri kastélykert előtti réten. Külön említésre méltó, hogy a résztvevők közül hárman haladták túl az ezer fácános egyéni eredményt, ezek közül is Draskovich Iván végzett első helyen, ezerkétszázötvenkét fácánnal.”
(Széchenyi Zsigmond: Ünnepnepok).

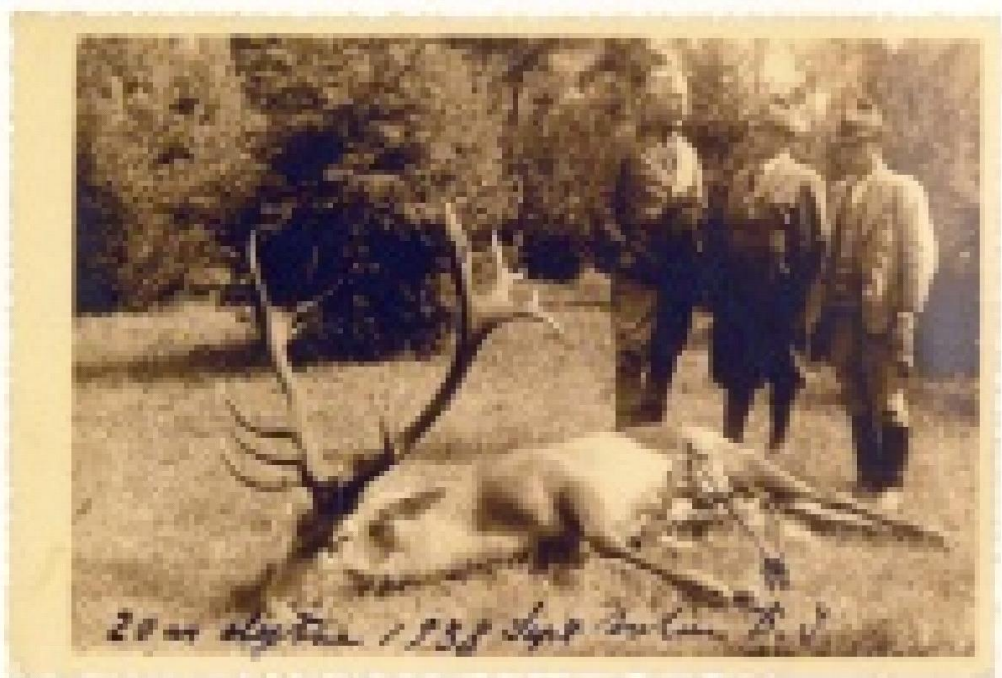
Ugyanitt a téli nyúlstráfok apróvadrekordját is ő tartotta. A három apróvadféléből (nyúl, fácán, fogoly) nyolcszázhetvenöt darabot lőtt egyetlen nap alatt. A legkülönb nyúleredmény is az övé, négyszáznegyvenöt darab a sikeres vadásznapon. Eredményeit Browning 16-os puskákkal érte el. A kortársak szerint villámgyors volt, de sohasem kapkodó, eredményeivel, lövőtudományával nem kérkedett. Viszont az általa vagy mások által ejtett trófeát örömmel, megkülönböztetett figyelemmel kezelte.

A kiállítások állandó résztvevője volt. A híres 1937-es, Berlinben rendezett nemzetközi vadászati kiállításon a 100 legerősebb szarvasbika között 3 Draskovich-bika szerepelt. Ugyanitt meg kell említeni, hogy ezen a kiállításon az első három legjobb agancsból kettő (a szálkai 243,9 IP a második és Draskovich Máramaroson, Gyertyánligeten 1911-ben lőtt bikája 235,1 IP a harmadik) magyar szarvasagancs volt.

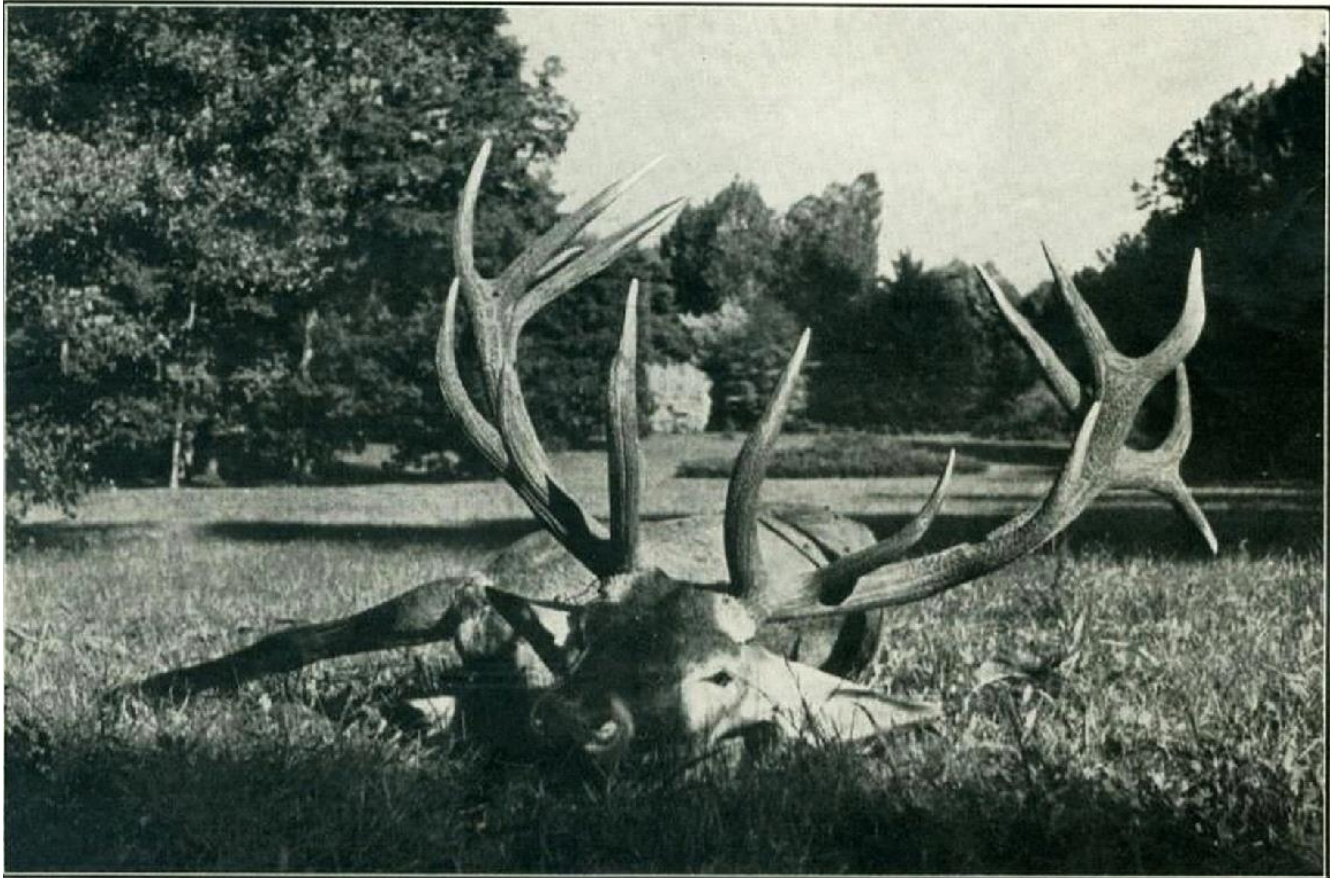

Neve összefügg az európai gímszarvassal: nemzetközi tekintélyű szarvasszakértő, a nagy agancstömөгű és a sokágas agancsú bikák tenyésztését szorgalmazta. A **múlt század egyik legnagyobb magyar vadásza, aki talán a legtöbbet tette a hazai gímszarvasért.**

Gróf Draskovich Iván 1928. május 1.

Egy képeslapon (1938) a gróf két vadász társaságában egy kilőtt szarvas mögött.

1938 SZEPTEMBER HAVÁBAN ELEJTETT KIVÁLÓ BIKA
GRÓF DRASKOVICH IVÁN BARANYA-SELLEI VADASKERTJÉBEN.

A vadaspark a II. világháború után már nem működött, az állomány egy része továbbvándorolt, így hatott frissítően a megye koronás-patásaira.

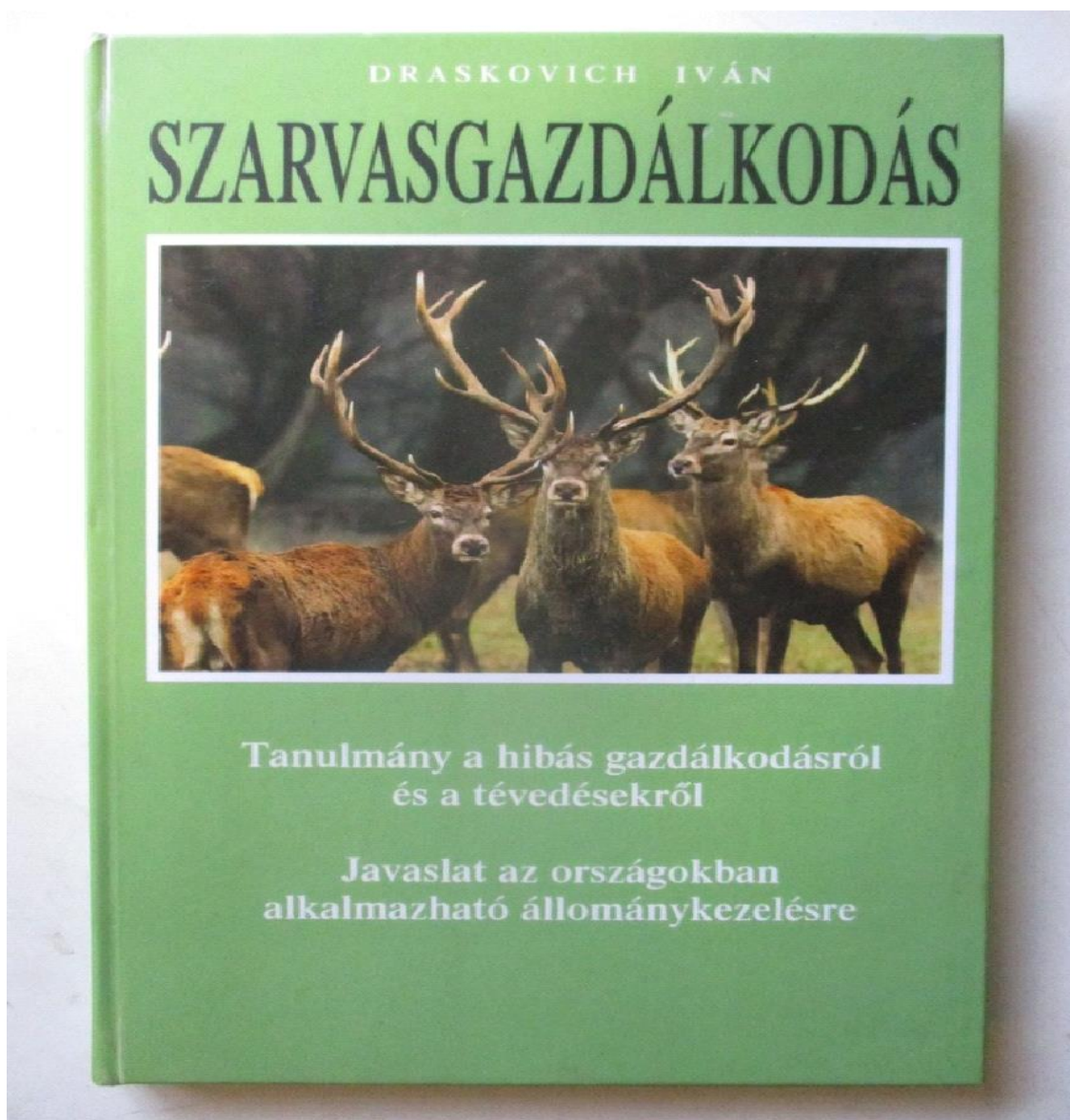
E tudatos vadgazdálkodás része, hogy nem lövik ki idő előtt a szarvasokat, így mind nagyobb és szebb koronával rendelkező vadak fogják tovább örökíteni főbb tulajdonságaikat.

1944-ben a harcoló alakulatok s a környék népe, orvvadászai elpusztították a vadaskertetet, és az állomány jelentős részét lelőtték.

Mint földbirtokos, környezetével többször kerül konfliktusba, s családját többször nevezik nem magyar érzelműnek. Pedig hazánk érdekében Mátyás királytól, a török harcokon át, a család hosszú időn át állt a magyar korona szolgálatában. Valójában az I. világháború után két tűz között őrlődik, hisz birtokainak jó része Horvátországban maradt (Trakostyán, Szalatnok/Slatina, Dárda). A II. világháború idején, mint ember, a legnemesebb módon vizsgázott. Élete kockáztatásával rejtegetett a németek elől menekült lengyel diplomatákat, ami miatt az akkori magyar hatóságok és a németek részéről állandó

üldöztetésnek volt kitéve. Rövid időre a Szálasi-kormány le is tartóztatta. Ellene a vezérkari főnök külön bírósága szabotálás címén (a szilfa szállításának az elmaradása géppisztolyok gyártásához) 1944. április havában hadbírósi eljárást indított.

A II. világháború után egy ideig Mondseében, majd később Bécsben él. 1951-ben a Rohrer kiadónál megjelentetik **Rotwildhege** (magyarul Szarvasgazdálkodás címmel, Hopp Eszter fordításában 2007-ben megjelent könyvét, amely részletes leírását adja a sellyei szarvasgazdálkodás 64 évének.

Gróf Draskovich Ivánról mondja Turós László :

*„Én így követem meg az Ormánység vadászát: **Kövesd a csodaszarvast!** Felelősségünk igen nagy, mert kiemelt természeti értékkel kell gazdálkodnunk, s az állományszabályozás törvényeit golyóval, vérrel, szenvedéssel írják. Nehéz örökség ez, úgy megölni a természet egyik legszebb alkotását, hogy lelkiismeretünk nyugodt maradjon.”*

1963. február 4-én, 85 éves korában Bécsben hunyt el.

Források:

Fotó: gróf Draskovich Iván kastélya, kiadja Makovics J. István (EK)

Fotó: Gróf Draskovich Iván 1928. május 1. (Géra József jóvoltából)

Fotó: A kastély déli oldala (Gágó Andreán alkotása)

Markó László: A magyar állam őméltóságai Szent Istvántól napjainkig. Helikon Budapest, 2006. 277.

Szibler Gábor: Egy alig ismert országos méltóság és sárvári birtokos a 17. századból. Trakostyáni gróf Draskovich Miklós. In.: Honismereti Híradó, Sárvár, 2009. 3-47.

Magyar nemzetségi zsebkönyv: I.rész Főrangú családok

Kiadja a Magyar Heraldikai és Genealogiai Társaság Budapest 1888.

Széchenyi Zsigmond „Ahogy elkezdődött” című önéletrajzi könyvéből.

NIMRÓD Vadászújság

BAMA.hu

www.trakoscan.hr

<https://www.vadaszmester.hu/index.php/kezdolap/friss-hirek/399-a-draskovich-biknyomn>

<http://www.axioart.com/>

dianaantikvarium.hu

